

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CORNILLIER, PIERRE

Supraviețuirea sufletului și evoluția lui după moarte / P.-E. Cornillier ; trad. și pref. de Florin Gheorghită. - Ed. reviz. și completată. - Pitești :

Cartea Românească Educațional, 2019

ISBN 978-606-8982-37-3

I. Gheorghită, Florin (trad. ; pref.)

133.9

159.9

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

P.-E. CORNILLIER

Supraviețuirea sufletului și evoluția lui după moarte

Traducere și prefață de Florin Gheorghită
(ediție revăzută și completată)

P.-E. Cornillier, *La survivance de l'âme et son évolution après la mort*,
Librairie Félix Alcan, Paris, 1927

Grupul Editorial Cartea Românească Educațional
Copyright © Editura Cartea Românească Educațional, 2019
www.libriacartearomaneasca.ro / www.ecredu.ro

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

CUPRINS

PREFAȚĂ / 5

INTRODUCERE / 15

COMUNICĂRI / 25

ANEXA / 341

ILUSTRAȚII / 357

Ședința 1 – vineri, 29 noiembrie 1912

Am reușit astăzi să o adorm cu totul pe Reine C., micul model (după ce în săptămâna anterioară făcusem o încercare, în mod voit necontrolată, care mi-a arătat posibilitatea reușitei). Fără nicio îndoială, ea posedă facultăți ale clarvederii, căci imediat, la exprimarea dorinței mele, părea că „vede” apartamentul de la etajul cinci redându-mi detaliat în mod exact caracteristicile mobilierului...

I-am cerut, de asemenea, să avanseze puțin în vârstă și să-mi descrie viitorul său. S-a văzut într-o locuință mică, având două camere – dormitorul și un fel de birou; o ușă închisă, pe care nu o putea traversa, părea a fi ușa unei bucătării...? Această locuință s-ar fi aflat în cartierul Ternes, pe o străduță ce dădea spre strada de Courcelles. Ea se vedea foarte clar acolo. Se simțea bine acasă la ea; pălăria îi era agățată pe un perete. Și-a văzut și soțul¹ în birou, scriind și luând note. Spunea că va fi fericită acolo, dar aceasta nu se va întâmpla în curând, căci „trebuie bani”.

Ședința 2 – vineri, 6 decembrie 1912

Astăzi m-am străduit mult să o adorm pe Reine – probabil din cauza prezenței soției mele. Odată adormită, nu s-a mai supus însă – ca la prima ședință – la influența sugestiilor mele², totuși insensibilitatea pielii îi era totală.

Fac o încercare de psihometrie și de clarvedere, dându-i să țină pe frunte o scrisoare a sculptorului S. După câteva momente, îmi descrie într-un mod extrem de impresionant pe autorul scrisorii și lucrarea acestuia: „din pământ el face un bărbat...” Pare cu adevărat

¹ Deși pare a fi o fetiță de 15 ani, Reine are în realitate 19 ani și s-a căsătorit de câteva luni cu un tânăr, un modest funcționar la o bancă.

² Am arătat motivul în *Introducere*.

că se află acolo, în atelierul lui S., văzându-l cum lucrează și cum insistă cu încordare la figura unui bărbat înalt de 2,2 metri „care culege mere... Dar ceva nu e bine; trebuie să i se spună că are o greșală acolo (Reine indică propriul ei șold), acolo la șold” etc., etc.

Eu o rog să revină... și să coboare iar în apartamentul de la etajul cinci. Ea descrie, în mod foarte exact, baia de acolo, părând să vadă numai prin ea însăși, fără a se folosi cumva de gândurile mele, de imaginile sau de sugestiile mele. De exemplu, contrar voinței mele, nu reușesc să o fac să menționeze fereastra, dar îmi vorbește despre o perdea, care într-adevăr fusese trasă peste fereastră, fără ca eu să știu însă acest fapt. Descrie soba, dar refuză ferm să menționeze focul din șemineu, deși insist. Simte totuși căldura sobei care, la verificare, nu avea în ea nicio lucire. Ea nu vedea acolo decât un scaun, pe când în mintea mea eu vedeam două; în schimb, descrie foarte exact acest scaun (un model rotund etc.).

O întreb din nou despre propriul ei viitor și ea se vede trăind în acea locuință mică, având două camere – din Ternes: „în dormitor, un șifonier cu oglindă, cum îmi place mie!” Spune acest lucru cu bucurie și cu mândrie. Descrie cu exactitate situarea locuinței: „Când ieșiți din stația de metrou, este a patra străduță mergând în josul bulevardului” – Nu poate vedea însă numele străduței... Este a șaptea casă (sau numărul 7?). Face o digresiune emoționantă cu privire la soțul ei, pe care îl vede acolo, lucrând... și căruia îi analizează sentimentele cu o profunzime chiar neașteptată. (Nu va mai lucra la o bancă, ci ca secretar al unui om de afaceri sau al unui avocat.)

Sunt greu de redat emoția și coloritul acestei scene. Comportarea Reinei, eforturile și până la stângăciile manifestării ei, toate tind să exprime sinceritatea viziunii sale.

Un fapt curios: descoperirea unui Spirit care vrea să o dirijeze: îl vede, îl aude, îi vorbește. Spune că numele lui este „Fernand Kerloz”. Din când în când, acesta se manifestă vorbind prin ea. Atunci exprimarea și vocea ei devin aspre și poruncitoare. El mi-ar fi dat la început, prin intermediul mesei, indicația să o adorm pe Reine. Se pare că vrea să pună stăpânire pe dânsa... și ea resimte o tulburare dureroasă...

Trezire foarte liniștită. Spune că e odihnită și fericită.

Sedinta 3 – vineri, 13 decembrie 1912

(Reine este suferindă, gripată)

Ca și la ședințele precedente, încep cu masa, care după șase sau opt minute se ridică și lovește ușor. Mișcarea ei este puțin diferită față de cum a fost ultima oară. Întreb dacă este Fernand Kerloz. „Nu” răspunde masa. „Fernand Kerloz este liber, am venit să-l înlocuiesc.” Vreau să o adorm imediat pe Reine, însă masa mă roagă să mai aștept. Primesc diferite comunicări fără importanță și, după câteva momente, o instalez pe micuță în fotoliul ei.

Imediat după ce a adormit, îi dau o scrisoare și un ac de cravată provenind de la vechiul nostru prieten Paul Ménard, mort în urmă cu șase ani și îi cer să-mi dea informații despre dânsul... Așteptare... „Totul este negru”, spune ea în fine: „nimeni nu este acolo ca să mă ajute. Fernand nu va veni. Este pedepsit... fiindcă a mințit. Este un mincinos și Spiritele superioare îl opresc să vină astăzi. Va veni însă la ședința următoare.” Ea spune că totul este tulbur, în mod sigur nu va mai vedea nimic. Însă nu trebuie să mă necăjesc, fiindcă este suferindă... și, de aceea, nu are putere. Dar spune că vede deslușit Spirite în jurul ei – acestea sunt cele care i-au vorbit despre Fernand –, sunt însă Spirite mici, inferioare, mai puțin bune decât dânsa. După câteva momente, se apropie o „umbră” mai importantă; este un bărbat destul de în vârstă, cu barbă albă. (Eu cred că este Paul Ménard, pe care ea doar și-l imaginează.) Acesta vorbește foarte încet... și spune că l-a cunoscut pe cel care a purtat acul de cravată, prin care îl recunoaște. L-a văzut purtat – repetă dânsul – confirmând de două ori. Numele bătrânului este „Pierre Hamonot”... A locuit în Le Havre și a murit într-o călătorie acum șase ani... Mai spune că persoana dorită va veni în mod sigur, dar mai târziu. Ar fi trebuit ca mediumul să aibă destulă putere ca să meargă să-l caute... etc.

Am abătut-o pe Reine de la acest subiect și îi spun să-mi vorbească despre sănătatea sa. Vede că nu îi este deloc bine. Își observă organele interne, îmi descrie bronhiile sale puțin inflamate în partea stângă etc. Trebuie să ia un sirop pectoral cu extract de gudron... și să-și pună ventuze... Dar nu, nu ventuze, căci ar lăsa urme care ar împiedica-o să pozeze; mai degrabă cataplasme sinapizate¹: una pe spate și alta pe piept. Bronhiile îi sunt prinse bine, dar îi va trece repede; luni va fi bine...

Întrebări despre ceea ce vede ea în jur... care la început nu oferă niciun răspuns interesant. Vorbește despre „Spirite inferioare” care sunt acolo, în jurul ei... etc. Apoi brusc, își vede corpul fluidic... pe care îl descrie ca un corp *vaporos, puțin mai mare decât trupul ei carnal și care e destul de luminos. Acesta face aceleași mișcări ca și trupul ei*; în același timp, ea se vede, de asemenea, cum doarme în fotoliu și mă vede foarte bine și pe mine. Din degetele mele ies mici flăcări albastre (Fig. 1); la fel și din ochii mei, dar acestea sunt mai puțin intense. Eu nu o magnetizez îndeajuns de puternic, de teamă să nu-i fac vreun rău (surâde). Ea este aproape la fel de puternică (energetic) ca mine... și doarme fiindcă vrea să doarmă.

Îi dau să aleagă un plic din cele patru pe care le-am pregătit, care conțineau fiecare câte o scrisoare de la câte un prieten. Ia unul, *al cărui conținut nu-l știu*, și, imediat, îmi spune că persoana care a scris este o doamnă în vârstă, care trăiește la Paris... într-un hotel... și specifică: „Nu un hotel obișnuit (voind să spună că nu e pentru călători)... ci o

¹ Cataplasme care conțin făină de muștar negru [n. tr.]

casă a ei, din strada Fai...". Nu putea să vadă însă numele complet. „Este o doamnă care nu face nimic... dar care lucrează totuși foarte mult¹. Spune că îmi va descrie mai bine într-o altă ședință... când va fi mai puternică și mai antrenată. Aceasta se va întâmpla destul de repede, dar trebuie să continue...”

O întreb dacă altă persoană i-ar dezvolta potențele mai bine. Îmi răspunde: „Oo, da, mai târziu; acum însă dumneavoastră sunteți cel ce trebuie să o facă. Mai târziu, voi avea nevoie de o voință enormă, căci sunt foarte puternică, la fel de tare cât sunteți și dumneavoastră.”

Îi dau un alt plic, la întâmplare: îmi spune că scrisoarea provine de la un artist, de la un pictor (verificat ca exact după ședință). Ar fi vrut să-l descrie, dar singură nu vede nimic și mă previne că nu face decât să-mi repete ceea ce-i spun celelalte Spirite mici care o înconjoară și în care nu are nicio încredere. „Păstrați scrisorile, voi fi în stare să vă vorbesc despre ele mai târziu.”

Soția mea a intrat pe tăcute. După câteva momente, (la cererea mea) Reine îi percepe prezența și remarcă necesitatea luării de măsuri, căci este amenințată și ea de gripă săptămâna următoare. „Vegheați-o atent, ca să se îmbrace bine și să nu-i fie frig.” Apoi a intervenit o reflecție asupra unui fapt actual, care a făcut-o să spună: „Sunt eu acum așa, aici, dar înainte eram cu totul altfel...” O întreb atunci ce vor să însemne aceste vorbe și ea îmi răspunde: „Ah, într-o altă viață eu am fost...” și ne spune că a trăit în Italia, la Milano, cu mult timp înainte... etc. Și eu, de asemenea, am venit de multe ori pe pământ, în alte vieți anterioare și chiar soția mea și cu mine ne-am mai întâlnit într-o existență precedentă... — nu în ultima, când am fost singur, ci în penultima... „Ah, ce rea era pe atunci”, exclamă ea etc.

Vreau să termin ședința și încep să o trezesc, când, deodată, ea își revine brusc, pentru a-mi reaminti să supravegheze bine sănătatea soției în următoarele cinci sau șase zile.

*

Am uitat să notez că am făcut o încercare de scriere mediumnică. În cursul ședinței, i-am pus Reinei pe genunchi o planșetă acoperită cu o hârtie fixată prin pioneze, iar în mână, un creion. După câteva minute, creionul a început să scârție pe hârtie, făcându-mă să cred că făcea niște mângălituri informale. Atunci i-am cerut o semnătură simplă și, imediat, a făcut gestul de a scrie și a semna; însă acesta a fost atât de violent, încât nu am fost deloc surprins auzind-o că scoate un strigăt urmat de o vorbire: „Dar mi-ai făcut rău, mă doare așa!” Am întrebat-o ce a simțit și ea mi-a răspuns că Spiritul care i-a mai dat informații de câteva ori, „acela care nu era serios”, i-a prins mâna și a făcut-o să se miște și să tremure așa de tare, încât i-a fost frică. Atunci apropiind planșeta la lumină, am văzut scrise două

¹ Toate aceste detalii sunt foarte exacte, inclusiv începutul numelui străzii.

faze: „Trebuie să te îngrijești. Rugați-vă pentru mine” urmate de o semnătură: „Henri Marin” — subliniată cu o linie viguroasă, ca o tăietură de sabie.

Trezire ușoară; ea se simte foarte bine și odihnită.

Ședința 4 — miercuri, 18 decembrie 1912

(este prezentă o prietenă, d-ra H.)

Ședința mai puțin interesantă decât precedentele. La sfârșit, un incident curios — pe care mai întâi ar trebui să-l putem verifica, înainte de a-i acorda vreo importanță.

Ne-am așezat la masa de lucru către ora patru și „Fernand Kerloz” se manifestă cu rapiditate. El nu venise la ultima ședință și nu va rămâne mult timp nici la aceasta, este pedepsit... Nu insist asupra acestui subiect și îi cer câteva informații și dovezi. Urmează incoerențe, el declară că nu poate citi niciun cuvânt dintr-un jurnal pus pe masa mea de lucru etc. Dintr-odată, mișcarea încetează, masa nu se mai mișcă...

Mă pregătesc să o adorm pe Reine. Sunt necesare vreo douăzeci și cinci de minute. Odată adormită, spune că îl vede pe Fernand aproape de ea, apoi îl vede plecând..., lăsând locul Spiritului lui Henri Marin și altor Spirite inferioare mici. Nu obțin nimic precis, nimic de seamă. Henri Morin nu poate răspunde; el spune că nu îi este permis acest lucru. Atunci, încerc să o trimit pe Reine în apartamentul unei persoane care trăia într-o locuință din aceeași clădire și care dispăruse de trei săptămâni, fără a se putea ști ceva despre ea. Reine pare că m-a ascultat și că ar fi în locuința respectivă. „Este o femeie, o brodează. A plecat cu unul, apoi s-a îmbolnăvit; e moartă...” Nehotărare, contraziceri. Reine spune că ea singură nu poate vedea. Henri Morin este cel care îi comunică aceste informații... Și el nu are cum să știe, căci e un Spirit inferior, fără cunoștințe, „un fel de muncitor zeflemist”. Fernand îi este superior. Va veni vineri, neîndoielnic, e mai bine să așteptăm.

Opresc ancheta și revin la problema corpului fluidic, cerându-i Reinei să-mi facă o descriere a ceea ce poate observa la ea însăși; îmi spune că *acesta iese ca un fel de abur din întregul ei trup și în special prin cap. Și acest abur se adună deasupra ei, formând un corp care este legat de gură printr-un fir, pe care îl compară cu un gen de rază fină de soare ce ar pătrunde într-o cameră. Spiritul ei se află în partea superioară, unde materia respectivă este mai condensată și mai luminoasă. Acolo este adevăratul Eu... acela care gândește și care are voința*. Trupul din fotoliu nu este decât un înveliș. (Ea îl compară cu coaja portocalei în raport cu miezul „cel bun”.) În acest corp fluidic ea ar putea merge și deplasa în atmosferă, dar nu în acest moment, căci mici Spirite rele formează ca un fel de barieră și o resping, iar dânsa nu are încă destulă putere pentru a le comanda, așa cum o va face mai târziu.

Reine vede aceste Spirite ca niște licăriri, niște fumuri luminoase, mai strălucitoare în partea superioară și, atunci când se apropie pentru a-i vorbi, acestea își fac o formă umană — în special la forma capului (Fig. 2). Așa face și Fernand Kerloz, care — spune ea — e frumos, având o față palidă cu barba și părul negru, toate contururile fiind bine formate pe umeri și pe trupul cețos.

Îi cer lui Henri Morin, care e mereu prezent, dacă vrea să-mi scrie unde a murit și, la consimțământul lui, îi dau Reinei un creion și hârtie: ea a început imediat să scrie. Când a terminat, îl rog pe Morin să copieze al nouălea rând dintr-o revistă deschisă aflată pe masă și Reine scrie din nou în mod viguros. Apoi ea spune că dânsul pleacă. Lângă ea vine un alt Spirit, care îi conduce mâna — spune ea — și o face să scrie mult după care semnează.

Încerc după aceea să o fac să descrie autorii diferitelor scrisori pe care i le dau; dar această acțiune nu merge; ea se îndepărtează de la ce i-am cerut și nu spune nimic de seamă, părând că ascultă cu atenție și devenind furioasă pe aceste „Spirite mici” care vor să o tachineze și să-și bată joc de etc., etc.

Discuția incoerentă continuând, am hotărât să termin cu această comedie monotonă și începusem să fac pasele de trezire când, subit, prinzându-mă cu mâna, ea îmi spune să mai aștept; un nou-venit vrea să comunice cu noi. Mă opresc și, imediat, cu o anumită agitație, Reine spune: „Da, da... el zice că are de făcut dezvăluiri despre o întreagă dramă ce i s-a întâmplat mai demult unui unchi al soțului meu. Plecat din țara sa, Corsica, acest unchi s-a dus în America pentru a face comerț, fiind însoțit de un compatriot. După mult ani, compatriotul asociat a revenit în Franța pentru afacerile lor; dar în timpul absenței sale, a izbucnit în America o revoluție (sau o revoltă locală), în statul... (sau la plantația la care rămăsese unchiul) și el a fost omorât... Asociatul, reîntors în America, și-a însușit întreaga avere a unchiului, distrugând actele care stabileau proprietatea lui și făcând să dispară toate urmele substituiri. Ulterior, s-a stabilit la Paris, ducând o viață de bogătaş. Are un fiu, care de curând a candidat ca deputat etc. Toate detaliile și dovezile îmi vor fi date.” Am întrebat atunci dacă acest acuzator nu ar vrea să scrie în mod exact acuzația sa. și, ca răspuns, i-a prins cu putere mâna Reinei și a făcut-o să scrie (spune ea): „Domnule domnul Fabiani a furat trei milioane domnului Thedesqui, spunând că acesta a murit fără a lăsa nimic.” După aceea, a adăugat prin gura mediumului: „Va trebui ca Achille (soțul Reinei) să meargă să-l vadă. Dânsul are remușcări și s-ar putea obține ceva de la el.” Dar Reine protestează: „Achille nu va merge niciodată.” „Atunci”, a reluat Spiritul, „trebuie să mergi tu singură. El are remușcări și va da, va înapoia ceva etc., etc.”

După aceasta, o trezesc pe Reine, care își revine destul de încet și se plânge că are puțin cam obosită.

Citesc comunicările scrise în această ședință. La prima mea întrebare, Henri Morin a răspuns că a murit la Tours, la „Portillon, pe strada care urcă la cuptoarele de var, la numărul 14”. Fără a-i explica pentru ce, o întreb pe Reine dacă ea cunoaște „Portillon” la Tours? Pare foarte uimită și îmi spune că acolo a trăit cu familia sa. Atunci o întreb dacă a cunoscut familia Morin? Surpriza ei este totală... și spune că, desigur, a cunoscut-o... atât pe copii cât și pe tatăl lor! Acesta trăiește și acum. Sunt muncitori cu dare de mână. „Și cine este Henri Morin?”, o întreb eu. Reine crede că era bunicul... dar ea nu l-a cunoscut deloc; nu știe nimic despre acesta; murise cu mult timp înainte.

Al doilea răspuns scris de acel Morin, la solicitarea mea de a copia al nouălea rând din revistă era: „Nu sunt destul de instruit, mă săcăți”.

Următoarea comunicare, făcută de un al doilea Spirit — care a semnat „Lucien” — este un sfat pentru medium: „Reine, trebuie să dormi în fiecare zi; cere globul de cristal și ia-l acasă. Aș vrea, de asemenea, să încerci să scrii zilnic”.

Întrebând-o cu privire la istoria unchiului din America, Reine îmi spune că știe că soțul ei avea un unchi care plecase în Statele Unite cu mult timp înainte de nașterea lui și că probabil că făcuse avere, căci îi scrisese mamei lui că atunci când va reveni, nimeni din familie nu va mai fi nevoie să lucreze... Dar acesta murise acolo și niciodată nu s-a mai aflat ceva despre dânsul; nu lăsase nici bani, nici acte etc. Aceasta era tot ce părea că știe, exprimându-se cu totală indiferență.

Ședința 5 — sâmbătă, 21 decembrie 1912

(prezent, prietenul meu, Stany Oppenheim)

Ședință nulă, deși ne-a dat precis un fapt minor.

La sosire, Reine îmi spune că ziua trecută, acasă la ea, a încercat singură să facă să se miște o măsută...și, spre marea ei surpriză, masa i-a comunicat: „Reine, mâine nu vei adormi; Cornillier nu va avea îndeajuns fluid.”

Fără de a da impresia că țin cont de această indicație, am încercat ca de obicei, cu masa. Dar, cu toată răbdarea noastră prelungită, a refuzat total să se miște! Acest fapt m-a enervat puțin, căci îl invitasem pe prietenul meu S.O. și îmi era mai mult decât neplăcut, fiindcă îl invitasem pentru nimic.

După vreo patruzeci de minute, m-am hotărât să încerc să o adorm pe Reine. La început, totul părea să meargă normal. Ea a căzut repede într-un fel de semi-somn; însă cu toată bunăvoința sa, evidentă, și cu tot efortul meu mărit, ea nu a ajuns să devină insensibilă și astfel, după o oră de magnetizare, am abandonat istovit.

Dată fiind prezența lui S., încerc din nou cu masa. De această dată, după câteva minute, aceasta începe să se miște. Fernand este cel care se manifestă. După diferite întrebări și

răspunsuri lipsite de interes, îi cer o dovadă prin care să ne demonstreze independența lui față de medium. De exemplu, să ne spună ora exactă a ceasului meu, care se afla pe masa de lucru, la cinci metri față de noi toți. Răspunsul a fost imediat: „Ora 6 fără 9 minute”. Soția mea se ridică și merge să verifice: „Este ora 6 fără 7 sau 8 minute”, spune ea. (Această imprecizie provine de la faptul că, la ceasul meu, cadranul este din aur și diviziunile sale, gravate simplu, sunt aproape imposibil de diferențiat. De asemenea, se poate spune că ora a fost indicată cu o precizie destul de mare.) Prietenul meu S a remarcat însă că, fără îndoială, s-au auzit orologii din vecinătate și astfel mediumul ar fi putut înregistra timpul în mod inconștient. (Această critică părea foarte corectă și am acceptat-o ca atare, până când, seara, după cină, am constatat că ceasul meu era în avans cu zece minute față de orologiile de la Monetărie și de la Institut și că masa nu-mi dăduse de fapt ora exactă, *ci ora de pe ceasul meu.*)

Am propus atunci o altă experiență, să-mi numere banii din portmoneu. Fernand acceptă, dar greșește. La constatarea greșelii, el răspunde: „Trebuie să râdem bine”.

Fiindcă el spusese că este din Spania, l-am rugat să ne dea, pentru dl S — care cunoaște spaniola — câteva cuvinte în această limbă. Masa bate; „hombre grasia”. *Hombre* nu are nicio valoare, pentru că este un cuvânt prea cunoscut, iar *grasia* nu pare a fi spaniol. Atunci el ne spune că va vorbi prin vocea mediumului, peste opt ședințe.

Ședința 6 — luni, 23 decembrie 1912

Masa este cam înceată înainte de a se pune în mișcare și încearcă de mai multe ori să comunice, fără a reuși însă. În fine, relațiile se stabilesc, dar prin lovituri sacadate mai zgomotoase decât de obicei. Spiritul prezent nu pare să fie Fernand. Masa spune efectiv că Fernand este reținut la o altă ședință și nu va veni astăzi, însă mediumul va dormi totuși.

După cum am fost sfătuit¹, îi provoc somnul prin globul de cristal și când Reine s-a autoinfluențat bine, îi completez hipnoza prin magnetizarea mea; acest mod îmi menajează energiile. Dar, deși era deplin adormită, micuța pare să fie într-un fel de toropeală; ea îmi spune că se simte greoaie, că nu vede decât negru, o ceață deasă. După un moment, distinge totuși un Spirit. Este acela care s-a manifestat prin masă. E o femeie: „Iată, e Fernanda; spune că e Fernanda Raymond... dar nu o pricep bine”. La întrebarea mea: „Cine este această Fernanda Raymond?”, Reine îmi spune că este o fată tânără, pe care a cunoscut-o în copilărie și care a murit de mult timp. „Nu pot să o recunosc, s-a schimbat prea mult! Îmi spune că a venit de bunăvoie să mă vadă”. Îi cer să o întrebe dacă vrea să ne ajute și, la acceptul ei, o rog să ne dea informații serioase despre acea femeie dispărută, acea

brodează din clădirea noastră. Reine îmi transmite cu greutate și chiar cu sfârșeală cuvintele sale. Fernanda afirmă că brodeuza a plecat cu un oarecare; apoi, acesta părăsind-o, ea s-a aruncat în apă... în Rhône, la Bordeaux. Când eu am remarcat că râul Rhône și Bordeaux nu sunt deloc împreună, se pare că s-a angajat o mică discuție între Reine și Fernanda. O aud însă pe Reine că se scuză..., apoi, întorcându-se către mine, îmi spune că ea este cea care a înțeles rău, că a auzit rău: nu era Rhône, ci Garonne, dar desigur la Bordeaux. Brodeuza ar fi ajuns la Bordeaux seara, destul de târziu. Ieșind de la gară, s-a dus la hotelul care era în partea dreaptă a gării — „Hotelul Gării”¹, unde a rămas peste noapte, fără bagaje, neavând decât un sac de mână. În ziua următoare, ieșind din oraș, s-a aruncat în râu — în care zvârlise mai întâi sacul. Trupul i-a fost dus de curentul apei. Nu a rămas nimic din ea, nicio urmă. Nici când nu va mai fi regăsită... Încerc să obțin precizări, dar acestea sunt atât de lente și nesigure, încât, obosit, trec la altceva².

Mă adresez Reinei pentru analize ale unor scrisori. Ea îmi spune însă că nu vede nimic, că totul este negru, că se simte greoaie, atât de grea încât nici nu se poate ridica (în corpul fluidic). Între timp, i-am cerut să-l contacteze pe Pierre Hamonot... și acum Reine spune că a apărut. Îl rog să-și scrie numele exact și să-mi dea informații despre prietenul meu Paul M... Reine scrie destul de mult, apoi îmi spune că Pierre Hamonot pleacă.

Starea în care se află astăzi micuța mă descurajează. Ea poate să-și piardă din ce în ce mai mult luciditatea pe care o avea la primele ședințe. E într-adevăr greoaie, obosită, vorbirea îi este neclară. Diferitele încercări ale mele nu reușesc și ședința trenează fără interes. Încep să cred că îmi pierd timpul și că aș face mai bine să abandonez aceste experiențe care nu conduc la nimic.

Mă pregăteam să încep trezirea, când, dintr-odată, Reine pare să iasă din toropeală... Iși revine și, ca și cum ar fi fost mână subit de o influență străină, pronunță cu o neașteptată claritate și fermitate:

„Domnule Cornillier, dacă vreți să obțineți fenomene interesante, trebuie să schimbați total metoda. Sunt dirijată rău: aceasta este cauza insucceselor ședințelor... Eu nu sunt destul de puternică pentru a acționa prin mine însumi, nu mă pot detașa, nu văd nimic. Dacă vreți să reușiți, trebuie să încetați total să mă mai întrebați. Adormiți-mă cu putere și profund, sugerându-mi să nu aud nimic și să nu mai percep nimic din lumea fizică exterioară. Să mă izolați magnetizându-mă și lăsați-mă să dorm cel puțin trei sferturi de oră, fără a căuta să obțineți vreun fenomen. Apoi, treziți-mă încetșor. Spirite superioare vor profita de somnul meu pentru a mă antrena și a mă face mai suplă. Acestea mă vor face capabilă să le

¹ Am scris la adresa respectivă, dar scrisoarea mi-a fost înapoiată de poștă. Nu există Hotelul Gării la Bordeaux? Până acum, nu s-a obținut nicio urmă a acestei femei, plecată de un an și jumătate.

² Până în anul 1926, nu s-a mai aflat nimic despre ea.

¹ La ședința precedentă, de către Spiritul Lucien.

servesc ca instrument și, de asemenea, să văd prin mine-însumi. Faceți așa în cursul mai multor ședințe și abia după aceea veți putea reîncepe cu întrebările dumneavoastră.

Sunt efectiv surprins de tonul ei autoritar!

Ea a reluat: „în special să nu uitați ce v-am spus, este foarte important. Altfel, nu vom ajunge niciodată la nimic; în cursul ședințelor, vi se vor comunica procedee mai eficiente ca să mă adormiți. Pentru moment, folosiți globul de cristal și magnetizați-mă prelungit; Spiritele vor acționa.”

Foarte intrigat de acest ton de comandă, am răspuns că accept propunerea, dar sub rezerva verificării ei. Fie, nu o voi mai întreba; mă voi conforma în mod exact indicațiilor ce îmi vor fi date; voi avea răbdare atât timp cât va fi necesar și dacă toate acestea vor da rezultate. Ne-am înțeles.

O trezesc; se simte însă foarte obosită.

Citesc apoi comunicarea scrisă de Pierre Hamonot. Este ideea inițială, sensul original al cuvintelor pe care le rostise mediumul mai înainte, cu atâtă autoritate. (Nimic însă în răspuns cu privire la ceea ce solicitasem referitor la prietenul meu Paul M.)

Ședința 7 – miercuri, 25 decembrie 1912

Mă conformez în mod exact la ceea ce mi s-a recomandat. Mai întâi masa, care încă nu se mișcă decât după un timp destul de prelungit și doar pentru a-mi spune: „Reine să adoarmă imediat”.

O instalez în fotoliul ei, o fac să se uite fix la cristal și apoi o magnetizez. După douăzeci și cinci de minute ea doarme profund. Atunci o las, și aștept trei sferturi de oră – destul de neliniștit –, apoi o trezesc încetisor; își revine fără amorteală, fără greutate și îmi spune că somnul ei a fost de o natură foarte diferită față de cele din alte ședințe. Măsuța fiind aproape, îi spun Reinei să pună mâinile pe ea; le pun și pe ale mele și apoi întreb dacă procedura a fost bine făcută? Măsuța bate: „Da, bine, pe vineri”.

Ședința 8 – vineri, 27 decembrie 1912

O ședință curioasă: incidente neașteptate încep cu măsuța care se mișcă în stil diferit. Evident, forța motrice nu mai este aceeași ca în ședințele precedente. Masa îmi transmite o metodă nouă pentru adormire: să fac pase numai cu mâna dreaptă, să pun degetul cel mare pe frunte într-un mod special; din timp în timp, cu voce joasă, să o chem pe nume și când mediumul nu mai răspunde, să o las să doarmă. Ea se va trezi singură.

Procedez cum mi s-a spus și, de această dată, adormirea solicită doar un sfert de oră. O las pe Reine stând inertă pe fotoliu și mă instalez mai departe de ea, să desenez.

Trec douăzeci și cinci de minute. Aud deodată diferite zgomote: șoptiri, mișcări etc. Mă apropiu ca să văd ce se întâmplă. Ea este agitată, gesticulează... apoi ascultă cu atenție; mai face diferite gesturi, dar pare că acceptă ce i se spune. Evident, este cu oameni și discută cu ei... sau visează? Acum întinde bratele căutând ceva în jurul ei. Caută masa, își pune pe ea palma dreaptă, ca pentru a o face să bată; după o clipă, așază și cealaltă palmă... Masa tronește și oscilează; dar e plasată rău, într-o parte. O ridic pentru a o pune în fața mediumului, care se liniștește și e ocupată – mereu în somn profund – să facă tipologie¹. Loviturile se succed. Eu silabisesc: este un mesaj pentru mine... dar e un mesaj lung... și iam pierdut firul, confund literele etc. Atunci mă ridic hotărât, merg să caut hârtie și un creion, pe care, fără să spun ceva, le pun în mâinile Reinei. Ea pipăie creionul..., pipăie hârtia... și scrie, scrie..., întoarce foaia și, când a umplut-o și pe verso, mi-o întinde, făcând gestul de a-mi cere altă foaie. I-o dau... și apoi încă alte trei, una după alta. Ea pare că scrie după dictare, ascultând și apoi scriind... Odată s-a întors și a spus poruncitor: „Nu așa repede!” în fine, face o semnătură și îmi întinde ultima foaie, ia masa și o așază la locul de unde era, iar apoi se întinde în fotoliu, în repaus total.

După câteva minute de somn foarte liniștit, se trezește singură.

Citesc paginile scrise. Primele sunt cu sfaturi pentru medium și o indicație pentru mine – să o adorm puțin altfel. Urmează după aceea o apreciere a osteneții ce mi-o dau, ocupându-mă să dezvolt facultățile Reinei, o mulțumire și asigurarea că, în scurt timp, voi obține un rezultat valabil. Și scrisoarea se termină astfel: „Acest Fernand nu este un Spirit bun (Fig. 3); noi am luat-o pe Reine sub îndrumarea noastră². De această dată, ea a putut deja să discute cu noi. Astăzi nu-și va aminti nimic, însă data viitoare își va putea reaminti”. Urmează o ultimă indicație, care spune că adormind mediumul, trebuie să-i sugerez să-și reamintească ceea ce va vedea, pentru a povesti la trezire. Semnat: Frank Hermann.

Ședința 9 – luni, 30 decembrie 1912

(sunt singur cu mediumul)

Ședință cvasi-nulă... deși a avut un anumit interes. Este evident, trebuie să avem răbdare.

Ne așezăm la masă, care ne servește doar ca să ne concentrăm puțin – mediumul și cu mine – și apoi mă ridic pentru a o adormi pe Reine, modificând procedeul conform

¹ Termen folosit în spiritism, referitor la primirea de informații prin loviturile date de mișcările meselor la impulsurile energetice ale celor mai diferite „spirite”; în acest caz, Reine număra bătăile specifice fiecărei litere. (n.tr.)

² Un caz oarecum similar a fost surprins fotografic (Fig. 3) mult mai târziu, la un grup italian (*Gruppo Rendellian* din Napoli) care obținea în mod similar comunicări din invizibil: cele trei persoane ce aveau mâinile pe o măsuță ce urma să bată ritmic literele unui mesaj din invizibil au fost protejate de un potent Spirit alb venit în grabă (traseul alb) – care „a alungat” un Spirit inferior „înșelător” (traseul întunecat). [n. tr.].